

A titokban az a jó, ha azután is titok marad, hogyan beszéltünk róla...

A megfoghatatlanról
Magyar költők a teremtő lélek állapotáról
2010. május 24. Pünkösd, hétfő
Magyar Rádió Kossuth 21.04-22.00
A kérdező: Antall István, Zenei szerkesztő: Miklós András

Tornai József szerint a tudatalatti megnyilvánulása a költészet, az igazi nagy versek akkor születnek, ha a bennünk rejtőzködőt merjük felszínre hozni. Ha a vers kopogtat, nincs mit tenni, engedelmeskedni kell, meg kell találni a formáját és muszáj leírni.

Ágh István a legszemélyesebb, a legbensőségesebb dolognak véli a verset, amit ugyan föl lehet olvasni a barátoknak, de létrejötte magánügy. Olyan dolog, amire az is rácsodálkozik, aki írta, nemcsak megszületése valamiféle áhítat, de az is, amikor belegondol az ember hogy olvasók elé kerül. A legnagyobb bizonytalanság a líra, Zelk még a halálos ágyán is bizonyosságra vágyott.

Szepesi Attila úgy gondolja, hogy ajándék a vers, mert mindig több kerül bele, mint a költői szándék, két szélsősége szerint mérnöki munka vagy angyali üdvözet, de Szepesi Attilának a létezés lüktetése, s ezért is fordul ő a kötött, a klasszikus formák felé, mert ez hasonul leginkább ahhoz.

Juhász Ferenc úgy gondolja, hogy minden feljegyzett szóból vers lehet, füzetnyi jegyzetek is beleépülhetnek a monumentális eposzokba, s miközben az odavesztett fiatalok verseket siratja az a kíváncsiság él benne, hogy vajon az a Juhász Ferenc ott volt-e már valami módon a kezdetekben, akit ma ismerünk, akit ő maga ilyennek ismer.

Tóth Erzsébet soha nem tudja, hogy a megszülető vers, nem az utolsó lesz-e, s a kimondhatatlan felé közelítve nem a hallgatás válik-e valódi költészetté, viszont a prózát, az esszét a publicisztikát muszáj csinálni, mert még az ott megfogalmazottak is versbe fordulhatnak.

Kukorelly Endre fiatalon úgy képzelte, hogy a világban mozogva gondolja ki a verset az ember, ám ma már hagyja, hogy a szöveg kezdjen élni, az alakítsa magát, s az énen, az egyszeri és megismételhetetlen személyiségen keresztül mondjon valami nélkülözhetetlent a létezésről.

Szőcs Géza bűvös kockának látja a költészetet, amelyet addig forgat az ember, ameddig a nyelv térbeli variációi verssé nem állnak össze, mégis a házsongárdi temetőben, a Dsida Jenő sírkövén talált vers olvastán vélte úgy, hogy írnia kell, s bizonyosan a családi kulturális közeg is hatott rá, a kritikus apától örökölt ellenségekről és a saját jogon szerzettekről nem is beszélve.

Lackfi János az igazgyöngy születését idézi, amikor a korántsem lírai homokszemből valahogy

A megfoghatatlanról

Írta: Adminisztrátor
2010. május 24. hétfő -

---

vers kristályosodik, de óva int attól, hogy habzó szájú epilepsziás rohamok görcsében fetregő költőt képzeljünk, vagy egyszerű bűvészmutatványnak véljük a költészetet. Tanulható és tanítható a versírás, de a csoda is nélkülözhetetlen.

Nem lehet elmulasztani!

Utólag is: www.radio.hu / Tartalomszolgáltatás / Kossuth,
szakszerűbben:

<http://real1.radio.hu/kossuth/>